

EL JOVE CRANC

Un jove cranc va pensar: “Per què a la meva família tots caminen endarrera? Vull aprendre a caminar endavant com les granotes, i així em caigui la cua si no me'n surto!”

Va començar a entrenar-se d'amagat, entre les pedres del riuet nadiu, i els primers dies acabava esgotat per l'esforç. Topava a tot arreu, es macava la cuirassa i s'entortolligava una pota amb l'altra. però de mica en mica les coses van anar millor, perquè tot es pot aprendre, si es vol.

Quan va estar segur d'ell mateix, es va presentar a la seva família i els va dir:

- Fixeu-vos bé.

I va fer una magnífica cursa endavant.

- Fill meu! – va esclafir en plors la mare -, que se t'ha girat l'enteniment? Torna en el teu seny, camina tal com t'han ensenyat el teu pare i la teva mare, camina com els teus germans que tant t'estimen.

Els seus germans, no obstant, es petaven de riure.

El pare se'l va mirar severament i després va dir:

- Ja n'hi ha prou! Si vols viure amb nosaltres, camina com tots els crancs. Si vols anar a la teva, el riu és prou gros: ves-te'n i no tornis més!

El bon cranc s'estimava els seus familiars, però estava massa segur d'anar pel bon camí com per tenir dubtes: va abraçar la mare, va saludar el pare i els germans i se'n va anar a córrer món.

El seu pas va desvetllar tot seguit la sorpresa d'un grup de granotes que com a bones xafarderes s'havien reunit al voltant d'una fulla de nenúfar per fer petar la xerrada.

- El món va al revés – va dir una granota -. Mireu aquell cranc i digueu-me que m'equivoco, si podeu.

- Ja no hi ha respecte! – va dir una altra granota.

- I ara! I ara! – va dir una tercera.

Però el cranc va tirar endavant, tal com sona, pel seu camí.

Al cap d'una estona, va sentir que el cridaven. Era un vell cranc d'expressió melangiosa que s'estava tot sol al costat d'un roc.

- Bon dia – va dir el jove cranc.

El vell el va observar llargament, i li va preguntar:

- Què et penses que fas? També jo, quan era jove, em pensava que ensenyaria als crancs a caminar endavant. I vet aquí què hi he guanyat: visc tot sol, i la gent es mossegaria la llengua abans que dirigir-me la paraula. Mentre hi siguis a temps, fes-me cas: acontenta't a fer com els altres i un dia m'agrairàs el bon consell.

El jove cranc no sabia què contestar i no va dir "piu". Però per dintre pensava: "Tinc raó jo". I tot saludant gentilment el vell, va reprendre orgullosament el seu camí.

Anirà molt lluny? Farà fortuna? Redreçarà totes les coses tortes d'aquest món? Nosaltres no ho sabem, perquè ell continua caminant encara amb el mateix coratge i decisió del primer dia. Només podem desitjar-li de tot cor:

- Bon viatge!

Gianni Rodari
(Contes per telèfon)